

КОРОНА
ОТ
ПОЗЛАТЕНИ
КОСТИ

ДЖЕНИФЪР Л.
АРМЕНТРАУТ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

Анишър
ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Crown of Gilded Thorns*

Copyright © 2021 by Jennifer L. Armentrout

All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2021

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2671-5

*Посвещавам книгата си на истинските герои –
служителите на здравната система и спешна медицинска
помощ, основните кадри и изследователи, трудили се
неуморно за спасяването на човешки животи и обслужвали
пагазините по целия свят с риск за собствения си живот
и тези на близките си. Благодаря ви.*

ГЛАВА 1

— Свалете мечовете – нареди кралица Елоана с лъснала под яркото слънце ониксовечерна коса и падна на коляно.

Суровите емоции, които се изливаха от нея, се просмукваха в пода на храма Покоите на Никтос, горчиви и парещи, с вкус на страдание и безпомощен гняв. Протягаха пипала към мен, бодяха кожата ми и докосваха онова... първично нещо в мен.

– Преклонете се пред *последната* потомка на най-древните, в чиито вени тече кръвта на Краля на боговете. Преклонете се пред новата си кралица.

Кръвта на Краля на боговете? Новата кралица? Нищо не разбирах. Нито думите ѝ, нито защо бе свалила короната си.

Нищожна глътка въздух прогори гърлото ми и обърнах поглед към мъжа до кралицата на Атлантия. Върху златокосата глава на краля още имаше корона, а костите ѝ си оставаха все така бели. Не като лъскавата корона от позлатени кости, която кралицата бе оставила в краката на статуята на Никтос. Погледът ми прескочи към ужасяващите, изпотрошени части от тела, разпръснати по снежнобелия под. Аз им го бях причинила, добавяйки тяхната кръв към тази, която се изсипа от небето и се просмука в пукнатините на мрамора. Но погледът ми не се задържа върху тях, нито върху когото и да било друго – всяка частица от съществуването ми се съсредоточи върху *него*.

Още стоеше на коляно, загледан в мен между кръстосаните пред гърдите му мечове. Влажната му коса, синкавочерна на атлантйското слънце, падаше на леки вълнички върху пясъчно-

бежовата кожа на челото му. Високите му, ъглести скули и гордата извивка на челюстта му бяха опръскани с червено. Червено обливаше и устните, разбили някога сърцето ми. Устни, които после спойха разбитите парчета с истината. Искрящи златисти очи се приковаваха в моите и дори коленичил пред мен толкова неподвижно, че се чудех дали диша, той ми напомняше на дивата, удивително красива пещерна котка, която държаха в клетка в двореца на кралица Илеана.

Той беше много неща за мен. Непознат в смътно осветена стая, дарил ме с първата ми целувка. Страж, заклет се да пожертва живота си за моя. Приятел, който виждаше истинската ми същност отвъд булото на Девицата; който ми даде меч, за да се защитавам, вместо да ме натика в позлатена клетка. Легендарен звяр, забулен в мрак и кошмари, кроил планове да ме предаде. Принц на кралство, което всички в Солис вярваха, че е погубено от времето и войната; принц, изстрадал невъобразими мъчения, но някак съумял да запази себе си. Брат, готов на всичко да защити семейството си. Народа си. Мъж, разголил душата си и отворил сърцето си за мен – само за мен.

Моят пръв.

Моят страж.

Моят приятел.

Моят предател.

Моят партньор.

Моят съпруг.

Моето сродено сърце.

Моето *всичко*.

Кастийл Да'Ниър се прекланяше пред мен и ме съзерцаваше, сякаш бях единственият човек в цялото кралство. Вече не ми се налагаше да се съсредоточа, за да разбера какво чувства. Всичките му емоции бяха на показ пред мен. Калейдоскоп от непрестанно изменящи се вкусове – нещо прохладно и тръпчиво, нещо тежко и пикантно, нещо сладко като ягоди, потопени в шоколад. Несломимо твърдите му и безкрайно нежни устни се открянаха, разкривайки върховете на острите му кучешки зъби.

КОРОНА ОТ ПОЗЛАТЕНИ КОСТИ

– Кралице моя – прошепна и двете гърлени думи успокоиха трепета ми.

Мелодичният ритъм на гласа му укроти древното нещо в мен, което жадуваше да вземе гнева и страха, извиращ от всички останали, и да го обърне към тях, да им даде истински повод за страх, да прибави и тях към изпотрошените тела по пода. Едната страна на устата му се изви нагоре и в дясната му буза се появи дълбока трапчинка.

Замаяна от облекчение да видя вбесяващо глупавата му – и очарователна – трапчинка, цялата потреперих. Опасявах се, че като види какво съм направила, ще се уплаши от мен. И щеше да е напълно нормално. Постъпката ми трябваше да ужаси всекиго, но не беше успяла да отблъсне Кастийл. Горещината, която превръщаше очите му в топъл мед, ми подсказваше, че точно страхът е най-далеч от съзнанието му в момента. Е, и това беше леко смущаващо. Но той беше Тъмния, независимо дали му харесваше да го наричат така, или не.

Част от шока ми се уталожил и адреналинът, бумтящ в тялото ми, поутихна. А когато напълно се разсеяха, осъзнах колко ме боли. Рамото ми и едната страна на главата ми пулсираха. Чувствах лявата страна на лицето си подпухнала, и то не заради старите белези по нея. Тъпа болка се разливаше по краката и ръцете ми и усещах цялото си тяло някак странно, сякаш коленете ми омекваха. Залитнах в топлия, солен бриз...

Кастийл скочи на крака и... Не биваше да се изненадвам от скоростта му, но все пак се изненадах. За част от секундата вече беше прав и с една крачка по-близо до мен. В този момент се случиха няколко неща.

Мъжете и жените зад родителите му – онези в бели тунски и свободни панталони като на труповете по пода – също се впуснаха в действие. Златните гривни на бицепсите им отразиха светлината, когато вдигнаха мечовете си и заеха защитни позиции около краля и кралицата. Някои се пресегнаха към арбалетите на гърбовете си. Явно бяха стражи.

Внезапно от гърдите на най-големия вълчак, който бях виж-

дала някога, отекна предупредително ръмжене. Джаспър, баштата на Киеран и Вонета, стоеше от дясната ми страна. Беше провел сватбената ни церемония с Кастийл в Края на Спеса. Присъстваше, когато Никтос показа одобрението си, превръщайки за кратко деня в нощ. Сега вълчите му устни с цвят на стомана оголваха зъби, способни да разкъсват плът и да трошат кости. Беше предан на Кастийл, но инстинктът ми подсказваше, че не предупреждава само стражите.

Някой изръмжа и от лявата ми страна. Под сянката на гигантското кърваво дърво, изникнало за секунди от мястото, където кръвта ми се бе просмукала в мраморния под, в ползрението ми се появи светлобежов вълчак с ниско сведена глава и лъснали леденосини очи. Киеран. Взираше се остро в Кастийл. И двамата ме учудваха с поведението си към принца, но най-вече Киеран. Той беше свързан с Кастийл още след раждането си и длъжен да му се подчинява и да го брани на всяка цена. Ала не беше само това. Двамата бяха братя, макар и не по кръв, а по другарство, и знаех, че се обичат един друг.

Сега обаче заплашително прилепналите по главата на вълчача уши не показваха обич.

В тялото ми пробяга тревога, когато видях Киеран да прикляква, напрягайки масивните мускули по краката си, готов да атакува... Кастийл.

Това не беше редно. Ни най-малко.

– Не – прогрячих с глас, който едва разпознах.

Киеран или не ме чу, или не го интересуваше какво казвам. Ако се държеше нормално, щях да предположа, че нарочно ме игнорира, но сега беше различно. Той беше различен. Очите му светеха по-ярко отвсякога и изглеждаха странно, защото... не бяха просто сини. Зениците му блестяха в сребристобяло и аурата им се простираше на тънки жилки в сините ириси. Завъртях глава към Джаспър. Неговите очи също се бяха променили. И преди бях виждала тази чудновата сребриста светлина. Кожата ми сияеше със същата, докато лекувах счупените крака на Бекет – и допреди минути.

КОРОНА ОТ ПОЗЛАТЕНИ КОСТИ

Ледени шипове на изненада пронизаха Кастийл, като видя вълчаците, а после усетих... *облекчение*.

– Знаели сте.

Гласът на Кастийл беше изпълнен с благоговение, което никой от околните не долови. Дори спокойната му усмивка се беше изпарила. Емил ни гледаше с изцъклени очи, излъчвайки сериозна доза страх; усещах страх и от Наил, който винаги изглеждаше невъзмутим – дори когато ни превъзхождаха числено в битка.

Кастийл прибра бавно мечовете в ножниците на двата си хълбока и отпусна празни ръце до тялото си.

– Всички сте знаели, че ѝ се случва нещо. Затова...

Гласът му заглъхна и челюстта му се стегна.

Неколцина от стражите застанаха пред краля и кралицата, затваряйки кръга около тях...

Петно от бяла козина се изстреля напред. Делано задраска с лапи по мрамора, приbral опашка между краката си. После вдигна глава и зави. Зловещият, но и красив звук накара косъмчетата по тялото ми да настръхнат.

Отвърнаха му далечен лай и джафкане, които се усилваха с всяка изминала секунда. Листата по високите, конусовидни дървета между храма и Сайонски залив затрепериха от дълбокия грохот, който се надигна от земята. Птици със синьо-жълти криле отлетяха уплашено и се разпиляха в небето.

– Проклятие! – Емил се обърна към стълбището на храма и посегна към мечовете от двете страни на тялото си. – Призовават целия град, дявол да ги вземе.

– Тя го прави.

Дълбокият белег през челото на по-възрастния вълчак изпъкваше ярко. Аластир, застанал до кръга от стражи около родителите на Кастийл, излъчваше силно недоумение.

– Не е тя – изстреля Кастийл.

– Напротив – потвърди крал Валин, обърнал поглед към мен. – Идват заради нея. По пътя насам вълчаците с нас се преобразиха без предупреждение. Тя ги е призовала.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Аз... не съм призовавала никого – казах на Кастийл с пресекващ глас.

– Знам – отвърна той с по-мек тон, сключил поглед с моя.

– Тя е била – настоя майка му. – Може да е било несъзнателно, но ти си ги призовавала.

Стрелнах очи към нея и гърдите ми се свиха болезнено. Беше точно такава, каквато си представях майката на Кастийл. Прелестна. Царствена. Могъща. Спокойна дори сега, докато стоеше на коляно пред мен; дори когато ме видя за пръв път и попита сина си: „Какво си направил? Какво си довел?“. Изтръпнах, защото се боях, че тези думи ще останат с мен още дълго време.

Чертите на Кастийл се изостриха и златните му очи ободоха лицето ми.

– Ако идиотите зад мен бяха хвърлили мечовете си, вместо да ги вдигнат срещу *съпругата ми*, нямаше да ни грози атака от цяла колония вълчаци – процеди той. – Идват само когато усетят, че е в опасност.

– Прав си – съгласи се баща му, грижовно помагайки на съпругата си да се изправи. Лилавата ѝ рокля беше изцапана с кръв. – Но се запитай защо вълчакът, закле се да те брани до гроб, брани друго.

– Точно в момента хич не ме е грижа – отвърна Кастийл, докато гръмкият тропот на лапи по земята се усилваше.

Едва ли говореше сериозно. Трябваше да го е грижа, защото въпросът си беше съвсем на място.

– Трябва да те е грижа – предупреди го майка му с едва доловим трепет в стабилния си глас. – Връзките са прекъснати.

Връзките? Ръцете ми затрепераха, а ококорените ми очи се стрелнаха към стъпалата на храма, където Емил отстъпваше бавно назад. Наил вече беше извадил мечовете си.

– Права е – обади се Аластир с още по-пребледняло лице. – Усещам... усещам първичния *нотам*. Белегът ѝ. Свещени богове! – Гласът му потрепери и той залитна назад, почти настъпвайки короната. – Всичките са прекъснати.

Нямах представа какво е *нотам*, но сред объркването и усил-

ващата се паника долавях и нещо странно в думите на Аластир. Ако това беше вярно, защо той самият не беше възприел вълчия си облик? Дали защото беше прекъснал връзката си с предишния крал на Атлантия още преди дълги години?

– Виж им очите – нареди кротко кралицата, насочвайки вниманието му към онова, което и аз бях забелязала. – Знам, че не разбираш. Има неща, които досега не ти се е налагало да научаваш, Хоук. – Гласът ѝ пресекна на галеното му име. Име, което някога бях смятала за измислица. – Сега обаче трябва да разбереш, че вече не служат на изконните потомци. Не си в безопасност. Моля те – продължи умолително тя. – Моля те. Послушай ме, Хоук.

– Как? – прогрячих. – Как е възможно да се прекъсне връзката?

– Това не е важно сега. – Кехлибарените очи на Кастийл почти искряха. – Ранена си – заяви той, сякаш това беше най-належащият въпрос в момента.

Само че не беше.

– Как? – повторих.

– Заложено е в природата ти. – Лявата ръка на Елоана се вкопчи в полите на роклята ѝ. – Във вените ти тече кръвта на бог...

– аз съм простосмъртна – казах ѝ.

Тя поклати глава и един дебел кичур тъмна коса се измъкна от свободния ѝ кок.

– Да, простосмъртна си, но си потомка на божество, едно от децата на боговете. Нужна е само капка от кръвта на някой бог... – Тя преглътна тежко. – Възможно е да носиш и повече от капка, но нещото в теб надхвърля всяка клетва на вълчаците.

Спомних си какво ми каза Киеран в Ново убежище. Боговете дали на дивите вълци кию облик на простосмъртни, за да напътстват и закрилят децата на боговете, божествата. Това обясняваше реакцията на кралицата.

Стрелнах поглед към короната в краката на Никтос. Дори капка кръв на божество осигуряваше законно право над атлантския престол.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

О, богове, този път май наистина щях да припадна. Това вече щеше да е голям срам.

Елоана върна поглед към сина си.

– Ако я доближиш сега, ще те възприемат като заплаха за нея. И ще те разкъсат.

Сърцето ми спря от внезапна паника. Защото Кастийл се канеше да направи точно това. Един по-дребен вълчак зад мен се спусна напред, лавна злобно и щракна със зъби.

Всеки мускул в тялото ми се напрегна.

– Кастийл...

– Всичко е наред. – Очите му не се откъсваха от моите. – Никой няма да нарани Попи. Няма да го допусна. – Гърдите му се издуха от дълбока, тежка глътка въздух. – Знаеш го, нали?

Кимнах, но дишах твърде ускорено, твърде плитко.

– Няма страшно. Просто те защитават. – Кастийл ми се усмихна, но усмивката му беше твърде стегната. Погледна наляво, към Киеран. – Не разбирам всичко, което се случва в момента, но всички вие искате да я пазите. И аз напълно ви подкрепям. Знаете, че никога не бих ѝ посегнал. Предпочитам да изтръгна собственото си сърце. Тя е ранена. Трябва да се уверя, че е добре, и нищо няма да ми попречи да го направя. – Държеше немигащо погледа на Киеран, докато тътенът от вълчи крака приближаваше стълбището на храма. – Дори ти. Никой от вас. Готов съм да убия всеки, застанал между двама ни.

Киеран заръмжа още по-силно и емоция, каквато никога досега не бях усещала от него, се изля в мен. Като гняв, но по-стара. Чувствах я като онова жужене в кръвта ми. Древна. Първична.

Мигновено всичко се разигра в съзнанието ми, сякаш се случваше пред мен. Киеран щеше да атакува. Или пък Джаспър. Бях виждала на какво са способни вълчаците, но Кастийл нямаше да им се даде лесно. Щеше да направи точно това, за което ги предупреди. Щеше да разкъса всеки, застанал помежду ни. Много вълчаци щяха да загинат, а ако Кастийл наранеше Киеран – ако го убиеше, – кръвта на вълчака нямаше да е само по

ръцете му. Щеше да бележи душата на Кастийл до сетния му час.

Вълна от вълчаци се изля по стълбището на храма – и дребни, и големи, с различни цветове козина. Появата им ми донесе ужасяващо прозрение. Кастийл беше невероятно силен и свръхбърз. Щеше да свали много от тях. Но накрая щеше да загуби.

Щеше да умре.

И щеше да умре заради мен – защото бях призовала вълчаците, а дори не знаех как да ги спра. Сърцето ми блъскаше трескаво. Един от придошлите вълчаци закрачи заплашително към Емил, който продължаваше да отстъпва. Друг се запъти към Наил, въпреки че атлантиецът се опитваше да го успокои. Останалите пристъпваха към стражите около краля и кралицата, а няколко... О, богове, няколко се прокрадваха зад Кастийл. Щеше да настане истински хаос, защото вълчаците вече не им се подчиняваха...

Вдишах рязко и умът ми запрепуска, откъсвайки се от болката и шока. В мен се беше случило нещо, което бе накарало капката божа кръв във вените ми да прекъсне връзката между вълчаци и атлантийци. Издигнало ме беше над клетвите им, а това означаваше, че... че вече служат на *мен*.

– Спри – наредих, докато Киеран се зъбеше на Кастийл, който също оголи зъби насреща му. – Киеран! Спри! Забранявам да нападаш Кастийл. – Жуженето пак започваше да се надига в кръвта ми и заповядах с по-силен глас: – Всички спрете. Веднага! Никой да не напада.

Сякаш натиснах ключ в съзнанието на вълчаците. Както се готвеха за атака, внезапно легнаха по кореми и отпуснаха глави между предните си лапи. Още усещах гнева им, онази древна сила, но вече спадаше, отшумяваше на плавни вълни.

Емил свали меч а си.

– Това... беше точно навреме. Благодаря ти.

Въздъгнах насечено, по ръцете ми се изкачваха и спускаха тръпки. Почти не можех да повярвам, че подейства. Огледах храма. Всички вълчаци лежах по корем. Цялото ми същество

искаше да се противопостави на това потвърждение на думите на кралицата, но, богове, не можех да отрека очевидното. Преглътнах с пресъхнало гърло и погледнах към Кастийл.

Той се вираше в мен с широко отворени очи. Не можех да дишам. Сърцето ми отказваше да се укроти достатъчно, за да си обясня чувствата му.

– Той няма да ме нарани. Всички го знаете – казах с разтреперан глас, поглеждайки първо към Джаспър, после и към Киеран. – Ти ми каза, че той е единственият човек в двете кралства, с когото съм в безопасност. Това не се е променило.

Ушите на Киеран трепнаха, после вълчакът стана и отстъпи назад. Обърна се и побутна ръката ми с муцуна.

– Благодаря ти – прошепнах, затваряйки очи за миг.

– За твое сведение – прошепна ми Кастийл – това, което току-що каза и направи, ме кара да си мисля за разни крайно неуместни неща.

Отвърнах му със слаб, треперлив смях.

– Толкова си сбъркан.

– Знам. – Лявата страна на устните му се изви нагоре и трапчинката се появи. – Точно това ти харесва в мен.

Вярно беше. Богове, съвсем вярно.

Джаспър изтръска козината си и завъртя огромната си глава към Кастийл. После се обърна настрани и изпръхтя шумно. Другите вълчаци се показаха иззад кървавото дърво. Гледах ги как минават покрай мен – покрай Кастийл и другите атлантйци – с щръкнали уши и отпуснати опашки. Присъединиха се към втората група вълчаци, слизаци по стъпалата, и всички заедно напуснаха храма. Останаха само Джаспър, синът му и Делано и чувството на хаотично напрежение се разсея.

– Пак светеше в сребристо, когато нареди на вълчаците да спрат – каза Кастийл. – Не силно, не като онзи път, но изглеждаше като изтъкана от лунна светлина.

Наистина ли? Сведох поглед към ръцете си. Изглеждаха си нормално.

– Аз... не знам какво ми става – прошепнах с разтреперани

крака. – Не знам какво се случва.

Вдигнах очи към неговите и той направи крачка към мен, и още една. Този път не се чу предупредително ръмжене. Гърлото ми запари. Усецах как сълзите напират в очите ми. Но не биваше да плача. *Нямаше* да плача. На фона на цялата тази каша оставаше само да заридая истерично. Бях толкова уморена. Всичко ме болеше и агонията не беше само физическа.

Когато дойдох в този храм и погледнах към бистрите води на Сайонско море, се почувствах *у дома*. Съзнавах, че няма да ни е лесно. Да докажем, че съюзът ни е истински, беше едно, но да получим одобрението на родителите на Кастийл и кралството му щеше да е много по-трудно. А и тепърва трябваше да открием брат му, принц Малик. И моя брат. Трябваше да се преборим с кралицата и краля на Възнесените. Пътят ни щеше да е трънлив, но имах надежда.

Сега обаче се чувствах глупава. Безкрайно наивна. Възрастният вълчак в Края на Спеса, онзи, на когото помогнах да оздравее след битката, ме предупреди за народа на Атлантия. *Те не са те избирали*. И вече се съмнявах някога да ме изберат.

Поех си дълбока глътка въздух и прошепнах:

– Всичко това не се случи по мое желание.

Напрегнати линии ограждаха устата на Кастийл.

– Знам – отвърна дрезгаво той.

Обгърна нежно с длан бузата ми, която вече не усецах подпухнала. После опря чело в моето и пак изпитах онзи заряд от допира му, който обля тялото ми като вълна, когато зарови ръка в оплетената ми коса.

– Знам, принцесо – прошепна и аз стиснах очи, за да възпра силния напор на сълзите. – Всичко е наред. Всичко ще се оправи. Обещавам ти.

Кимнах, макар и да знаех, че не може да ми обещае такова нещо. Вече не. Трябваше да преглътна възела от емоции, заплел се в мен.

Кастийл целуна изцапаното ми с кръв чело и вдигна глава.

– Емил? Ще вземеш ли дрехи от конете на Делано и Киеран,

за да се преобразят, без да осакатят някого за цял живот?

– На драго сърце – съгласи се атлантиецът.

Едва не се засмях.

– Струва ми се, че голотата им ще е най-безобидната сред днешните случки.

Без да отвърне, Кастийл докосна бузата ми отново и килна внимателно главата ми на една страна. После спусна поглед към камъните по мраморния под. Мускул изскочи в челюстта му. Вдигна очи към моите и забелязах, че зениците му са се разширили, оставяйки само тесни пръстени от кехлибарените ириса.

– Опитали са да те убият с камъни?

Чух тихо възклицание, което май дойде от майка му, но не погледнах към нея. Не исках да виждам лицата им. Не исках да знам какво изпитват в момента.

– Обвиниха ме, че служа на Възнесените, и ме нарекоха Душеядка. Казах им, че грешат. Опитах се да говоря с тях. – Докато думите се изливаха от мен в буен поток, вдигнах ръце да го докосна, но се спрях. Не знаех какво може да му причини допирът ми. Дявол да го вземе, не знаех какво мога да причинявам на околните дори без да ги докосвам. – Помъчих се да им обясня, но те започнаха да ме замерят с камъни. Казах им да спрат. Повтарях им го. И не знам какво направих... – Понечих да надникна над рамото му, но Кастийл като че ли разбра какво търся с поглед и ме възпря. – Не исках да ги убивам.

– Отбранявала си се. – Улови погледа ми и зениците му се сви-ха. – Направила си каквото се е наложило. Това е самозащита...

– Но аз не съм ги докосвала, Кастийл – прошепнах. – Случи се като в битката за Края на Спеса. Когато ни обградиха войниците. Като умираха, усещах нещо в себе си. И тук го усетих. Сякаш нещо в мен знаеше какво да прави. Взех гнева им и... и постъпих точно като Душеядец. Взех го и го насочих срещу тях.

– Ти не си Душеядка – увери ме кралица Елоана съвсем отблизо. – Веднага щом етерът в кръвта ти се е проявил наяве, нападателите ти трябвало да се досетят какво си.

– Етер?

– Някои го наричат магия – обясни Кастийл и пак пристъпи встрани, сякаш нарочно ме криеше от погледа на майка си. – Виждала си го и преди.

– Мъглата?

Той кимна.

– Това е същността на боговете, нещото в кръвта им, което ги дарява със способностите им и силата да създават всичко около себе си. Но никой не го нарича така, откакто боговете са заспали, а божествата са загинали един по един. – Очите му претърсваха моите. – Трябваше да се досетя. Богове, трябваше да проумея истината...

– Сега говориш така – обади се майка му, – но защо би ти хрумнало дори? Никой не би очаквал подобно нещо.

– Освен теб – каза Кастийл.

И имаше право. Тя несъмнено е знаела. Вярно, когато пристигна, вече сияех, но кралицата знаеше с абсолютна сигурност какво ми се случва.

– Мога да обясня – заяви тя.

Емил се върна с две дисаги. Заобиколи ни отдалеч, остави ги до Джаспър и пак отстъпи назад.

– Очевидно ще трябва да ни обясниш много неща – отбеляза хладно Кастийл. – Но това ще почака. – Погледът му докосна лявата ми буза и мускулът в челюстта му пак трепна. – Трябва да те заведа на сигурно място, където... Където да се погрижа за теб.

– Води я в някогашната ти стая в моето жилище – предложи Джаспър и аз подскочих.

Дори не го бях чула да се преобразява. Понечих да надникна към него, но мярнах много гола кожа, докато се пресягаше към дисагите, и върнах погледа си напред.

– Става. – Кастийл взе някакъв панталон от Джаспър. – Благодаря ти.

– Там безопасно ли е за теб? – попитах и устните на Кастийл се разтегнаха в иронична усмивка.

– Безопасно е – отговори вместо него Киеран.

Шокирана от гласа на вълчака, се обърнах към него, без дори да се замисля. Много от бронзовата му кожа беше на показ, но той стоеше изправен пред всички, сякаш не беше чисто гол. Този път обаче с лекота игнорирах голотата му. Вперих очи право в неговите. Изглеждаха нормално – поразително, ярко сини без онази сребристая аура.

– Щеше да нападнеш Кастиъл.

Киеран кимна, поемайки панталона от Кастиъл.

– И окото му нямаше да мигне – потвърди Кастиъл.

Погледнах съпруга си.

– А ти заплаши да го убиеш.

Трапчинката в лявата му буза пак се появи.

– Да.

– Защо се усмихваш? Не виждам нищо забавно. – Вторачих се в него и глупави сълзи запариха очите ми. Вече не ме интересуваше, че имаме публика. – Това не бива да се повтаря никога повече. Чу ли ме? – Завъртях се към Киеран, който вдигна вежда, нахлузвайки панталона по стройните си бедра. – Чухте ли ме и двамата? Няма да го позволя. Няма да...

– Шшш... – Лекият допир на Кастиъл по бузата ми върна погледа ми обратно към него и той пристъпи към мен. Заста на толкова близо, че гърдите му докосваха моите с всяка глътка въздух. – Няма да се повтори, Попи. – Плъзна бързо палец под лявото ми око. – Ясно?

– Ясно. – Киеран се прокашля. – Аз не...

Не довърши изречението си.

Баща му се обади:

– Стига принцът да не ни дава основание да се държим другояче, ще го браним също толкова свирепо, колкото и теб.

Ще го браним. Явно говореше за цялата им раса. Това бе имал предвид Аластор, като каза, че всички връзки били прекъснати. Глождеха ме много въпроси, но просто отпуснах глава върху гърдите на Кастиъл. Чувството не беше особено приятно, защото съприкосновението запрати искри на болка в цялата ми глава. Въпреки това не се отдръпнах, защото, като си поех дъх,

вдишах аромата на екзотични подправки и бор. Кастийл ме прегърна внимателно през гърба и като че ли... като че ли потрепери до мен.

– Почакай – каза Киеран. – Къде е Бекет? Двамата тръгнахте заедно.

Кастийл се отдръпна леко назад.

– Вярно. Нали предложи да ти покаже храма. – Той ме погледна с присвити очи. – Доведе те тук.

Кожата ми настръхна. *Бекет*. Нещо натежа върху гърдите ми, като се замислих за младия вълчак, който бе гонил безгрижно пеперуди почти през целия път насам. Още не можех да повярвам, че умишлено ме е довел тук. Но си спомних горчивия вкус на страха му онзи ден в Края на Спеса. Беше ужасен от мен.

А може би от нещо друго?

Бях усетила какви ли не емоции у него – от спокойствие до ухилено щастие и внезапно напрежение и страх, каквито долових и като ме доведе тук.

– Изчезна, преди да се появят другите – казах на Кастийл. – Не знам къде е.

– Намерете Бекет – нареди той и Делано, все още във вълчи облик, килна глава. – Наил? Емил? Вървете с него. Доведете ми Бекет жив.

Атлантийците кимнаха и се поклониха. Нищо в тона на Кастийл не подсказваше, че това да го доведат жив ще е добре за Бекет.

– Той е просто хлапе. – Гледах как Делано хуква нанякъде и бързо изчезва заедно с Наил и Емил. – Беше уплашен. И като се замисля...

– Попи. – Кастийл докосна бузата ми с върховете на пръстите си, точно под едно болезнено място. Сведе глава и целуна раната ми. – Имам да ти кажа две неща. Ако Бекет има нещо общо с всичко това, няма да ме интересува какъв е и още по-малко какво е чувствал.

Гласът му се издигаше, докато не се увери, че го чуват всички наоколо.

– Който нападне съпругата ми, обявява война на мен. Съдбата им вече е решена. И после...

Той сведе глава още по-ниско. Този път устните му докоснаха моите в целувка, лека като перце. Едва я усетих, но някак успя да усуче вътрешностите ми на възли. После вдигна глава и видях по лицето му суровата решимост на хищник, набелязал плячка. Бях я виждала и в Ново убежище, точно преди да изтръгне сърцето на Ландел с гола ръка.

Кастийл завъртя глава настрани и впи поглед в единствения вълчак, останал в храма, който вече стоеше на два крака.

– Ти.

ЗА ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Дженифър е писателка, оглавява класацията за най-добър международен бестселър на „Ню Йорк Таймс“. Живее в Шепърдстаун, Западна Вирджиния. Всички слухове, които вероятно сте чули за състоянието ѝ, не са верни. Когато не се труди усърдно, прекарва времето си в четене, гледане на дългопробни филми със зомбита, преструва се, че пише, и се отдава на компанията на съпруга си, пенсионираното им полицейско куче Дизел, шантавото им пале, кръстоска между бордър коли и Джек Ръсел териер, на име Аполо, шестте им надменни алпаки, четирите рошави овце и двете кози.

Мечтата ѝ да стане писателка се зародила в часовете по алгебра, през по-голямата част от които пишела разкази... затова и не може да се похвали с добри оценки по математика. Дженифър пише юношески любовни романи – паранормални, фантастика, фентъзи и съвременни романи. Книгите ѝ се издават от „Тор Тийн“, „Ентенгълд Тийн“, „Брейзън“, „Дисни Хайпириън“ и „Харлекуин Тийн“. Книгата ѝ „Wicked“ е избрана за екранизация от „Пешънфликс“ и снимките са започнали в края на 2018 г. Юношеският ѝ любовен съспенс роман „Don't Look Back“ е номиниран за „Най-добър юношески роман“ за 2014 г. от Американската асоциация за юношеска литература, а романът ѝ „The Problem With Forever“ печели наградата РИТА през 2017 г.

Пише и съвременни, и паранормални любовни романи за възрастни и млади възрастни под творческия псевдоним Дж. Лин. Издават ги „Ентенгълд Брейзън“ и „Харпър Колинс“.

КНИГИ ОТ ПОРЕДИЦАТА
КРЪВ И ПЕПЕЛ

ОТ КРЪВ И ПЕПЕЛ

КРАЛСТВО
НА ПЛЪТ И ОГЪН

КОРОНА ОТ
ПОЗЛАТЕНИ КОСТИ